

ΒΡΟΧΗ.

Τὴ στέγη δέρνει μιὰ βροχὴ σὰ νὰ τῆς κουβεντιάζει
στὸ παραθύρι τὸ κλειστὸ χονδρὸς κυλοῦν ἢ σιάλες,
μαστιγωμένη ἀπ' τὸ Βορρηᾶ βουίξει ἡ καπινοδόχη.

Σύννεφα μαῦρα ὁδοιποροῦν στὸν οὐρανὸ τὸν γκριζο
ὡσὰν ἱππότες θλιβεροὶ σὲ κάπες τυλιγμένοι,
ὁποῦ προσμένουν τὰ πουλιὰ μαντάτα νὰ τοὺς φέρουν.

Κλειστὸς μέσα στὴν κάμαρη, ἀφίνομαι σὲ μνηῆμες...
Τώρα κατάσπρων λιμανιῶν θυμᾶμαι τὴν ἀσφάλεια
ἐνῶ σφοδρὰ στὸ πέλαγος μαίνεται ἡ καταιγίδα,

Καὶ τώρα ἐνὸς ἀρχοντικοῦ, τὴ ζεστασιά, τὸ πλοῦτος...
Ἡ μιᾶς καλύβας στὸ βουνό, τὴ φτωχικὴ συμπόνια...
τὰ χεῖλη τὰ πονεικὰ π' ἀπὸ ντροπὴ σωπαίναν.

Θᾶθελα πράγματα πολλὰ νᾶλεγα αὐτὴ τὴν ὥρα...
Νᾶλλαγα καὶ νὰ γέλεγα... Μ' ἀνήμπορος, τὸ νιόθω,
σκύβω πάνω στὸ στήθος μου κι' ἀφίνομαι στὴ ρέμβη.

ΠΑΡΙΣΙ, ΜΑΡΤΗΣ 1927

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΣΥΓΚΡΙΣΗ.

Ἐργάτες μεροδουλεντὲς μὲ ξύλα καὶ δοκάρια
τὸ σπῆτι πού μισόγειρε ζητοῦνε νὰ στηρίξουν,
κι' ἀπὸ φροντίδα στὰ παλῆὰ λησμονημένα χράρια
εἰδήμονες καλέστηκαν τίς γνῶμες τους νὰ σμίξουν.

Στ' ἀντικρονὸ τὸ καπηλειὸ ποῦρθε νὰ ξαποστάση
ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ βαρὺς ἀπὸ τὰ χρόνια,
σὲ σκέψεις παραδίνεται μὲ κουρασμένη σίαση
σὰ δέντρο πού τὸ πλάκωσαν τὰ γέρικά του κλώνια.

Ξέρει, τὸ σπῆτι θὰ σταθῆ καὶ πάλι στερωμένο,
ἢ μαστοριά προχώρησε, . . . μὰ σὰ νὰ λέγει κάτι
καὶ μέσα του μιὰ σύγκριση τὸν ἔχει ἀφαιρεμένο :
πόσο ψηλὰ σηκώθηκε τὸ διπλανὸ παλάτι.

Κι' ἂν εἶν' μὲ κόπο τίμοιο τὸ φτωχικὸ χτισμένο,
σὰν δεῖς παλάτι δὲ ρωτᾷς πῶς τῶχουν καμωμένο.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

BARONessa FERNANDA DE STEFANIS.

SEMPRE

Credi ch'i Dei son' morti già? (1)

CAVAFY

Κι' ἂν φύγεις καὶ δὲν ξαναρθεῖς, κι' ὀλότελα ξεχάσεις
ἐμᾶς καὶ τὴν ἀγάπη μας καλὲ τραγουδιστή,
τ' ἀγάλματα πὸν ἔστησες τριγύρω μας θὰ σπάσης
θαρρεῖς; "Ὁχι, θὰ μείνουμε στὴ μνήμη τους πιστοί.

Μὰ τῶπε κι' ὁ μεγάλος σου ὁ ποιητὴς ἀκόμα
πῶς — δὲν πεθαίνουν οἱ θεοὶ καὶ ζοῦν παντοινὰ —
καὶ σὺ πῶς θὲς νὰ σβήσουμε ἀπ' τὸ δικό μας στόμα
τὰ ἔπη του πὸν φώτισαν τοῦ νοῦ τὰ σκοτινὰ;

Κι' ἂν φύγεις καὶ δὲν ξαναρθεῖς, ἀπὸ τὸν ἀμφορέα
πὸν γέμισες θὰ πίνουμε τ' ἀθάνατο νερό,
θὰ φτερουγοῦνε γύρω μας τὰ λόγια τὰ ὠραῖα
πὸν στίς Πομπηΐας σκόρπισες τὸ χῶρον τὸν ἱερό.

Θὰ μείνουν μὲ τὸ διάβα σου τόσες σφιχτοδεμένες
μὲς στὴ ψυχὴ μας καὶ στὸν νοῦ μορφὲς νὰ μᾶς καλοῦν,
μορφὲς πὸν μᾶς ζωγράφισες, μορφὲς ζωντανεμένες
π' ἀδιάκοπα κι' ὅταν διαβεῖς γιὰ σὲ θὰ μᾶς μιλοῦν.

CERTOSA DI S. MARTINO VOMERO.
NAPOLI 23-1-26

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Ν. ΓΡΙΜΑΛΔΗ

1) Κατὰ μίαν μετάφρασιν τοῦ κ. Gaetta ἀπὸ τὸ «Ἰωνικόν», πὸν ἀπαγγέλθηκε στὴν Πομπηΐα ἀπὸ τὸν Ν. Γριμάλδη, μέσα σὲ κύκλον ἰταλῶν λογίων.